

денъ пѣтъ, ѣй придаваше нѣщо печално предъ моите очи. Дойде и Швабринъ. Азъ го заведохъ на страна и извѣстихъ го за своятъ разговоръ съ Ивана Игнатича. «Защо ни сж секунданти? ми каза той сухо.—И безъ тѣхъ ще да са поминеме». Ние са условихме да са биеме зѣди копите, които са намираха до крѣпостъта, и да бѣдеме тамъ на другиятъ день по 7 часѣтъ у-тренята. Ние са разговаряхме така дружелюбно, щото Иванъ Игнатичъ отъ радост ни издаде, като каза: «О-давна би трѣбало да бѣде така!» и продължи: «Лошавиятъ миръ е по-добаръ отъ хубавата кавга . . . Ако и да си не честенъ, то си баремъ здравъ!»

— Какво, какво, Иванъ Игнатичъ? попита коман-дантшата, която сѣдеше въ жголтъ и разхвъргаше книги за игра. — Азъ не можахъ да чуя.

Когато Иванъ Игнатичъ забѣлѣжи въ мене неудобство и когато си припомни обѣщанието, то са зачерви и не знаеше какво да отговори.

Швабринъ прибѣрза да му помогне.

— Иванъ Игнатичъ, каза той, насърчава нашего помирявание.

— А съ кого, мой господине, си са скаралъ ти?

— Ние са бѣхме скарали съ Петра Андрѣевича твърде силно.

— А за какво?

— За най-просто нѣщо: за една пѣсенчица, Василиса Егоровна!

— Намѣриле сте за какво да са карате! За пѣсенчица! . . . А какъ са случи това?

— Ето какъ. Петаръ Андрѣевичъ бѣше сжчинилъ тие дни една пѣсень и я запѣя днеска при мене; а пакъ азъ му запѣяхъ моята, която твърде обичамъ;